

Αφού, στις 14 Φεβρουαρίου 2013, προώθησε την πώληση 120 μαχητικών αεροπλάνων στην Ινδία, ο πρόεδρος της Γαλλίας, Φρανσουά Ολάντ, έφτασε, στις 19 του μήνα, και στην Αθήνα για να τακτοποιήσει τις εκκρεμότητες με τις φρεγάτες. Τις είχε παραγγείλει ο Κώστας Καραμανλής στον Νικολά Σαρκοζί το 2008, κάνοντάς τον να ανακράξει ενθουσιασμένος «Ελλάς – Γαλλία: Ζήτω η νέα συμμαχία». Μετά, ήρθε το μνημόνιο και ο Γιώργος Παπανδρέου πήγε να τις αποφύγει αλλά τα «γαλλικά» του Νικολά Σαρκοζί (στο Παρίσι, το 2010) τον επανέφεραν στον ίδιο δρόμο. Ο Ολάντ, καθώς ήδη απέδειξε τον φιλελληνισμό του, έρχεται για την είσπραξη του γραμματίου. Και, «ευκαιρίας δοθείσης», να υπενθυμίσει το ενδιαφέρον της γαλλικής Total για το ελληνικό υποθαλάσσιο υπέδαφος. Καθόσον, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, όλα, ακόμα και η παραδοσιακή φιλία, καθορίζονται από την ποσότητα του χρήματος.

Δεν ήταν πάντα έτσι. Διαχρονικά, Γάλλοι και Έλληνες, έτρεφαν αλληλοσεβασμό και μεταξύ τους αγάπη. Από την προεπαναστατική περίοδο ακόμα, ο Βολτέρος (1694 – 1778), εκτός του ότι εργαζόταν για την γαλλική αφύπνιση, ήταν ο πρώτος που ξεκίνησε εκστρατεία για την απελευθέρωση των Ελλήνων. Και ο γαλλικός διαφωτισμός είναι που έθρεψε και γιγάντωσε το παγκόσμιο φιλελληνικό κίνημα στα χρόνια της επανάστασης του 1821. Γάλλοι πολίτες πολέμησαν ηρωικά στην Ελλάδα, Γάλλοι διανοούμενοι πραγματοποίησαν πανευρωπαϊκή εκστρατεία υπέρ του Αγώνα, Γάλλοι επίσημοι υποστήριξαν τα ελληνικά συμφέροντα, γαλλικός στρατός εκκαθάρισε την Πελοπόννησο από τα υπολείμματα του τουρκοαιγυπτιακού στρατού, μετά τη ναυμαχία του Ναβαρίνου (όπου και γαλλικά πλοία μετείχαν), και Γάλλοι στρατιώτες ξανάκτισαν βασικά κτίρια που οι ορδές του Ιμπραήμ είχαν καταστρέψει. Κι ακόμα, μετά την ελληνική ανεξαρτησία, Γάλλοι βρέθηκαν στην πρωτοπορία των αγώνων για την επέκταση της Ελλάδας στα ιστορικά όριά της. Ο για ένα χρόνο πρωθυπουργός της Γαλλίας, Λέων Γαμβέτας (1880 – 1881) εργάστηκε για την απόδοση της Θεσσαλίας και της Ηπείρου στην Ελλάδα και αρθρογράφησε στην εφημερίδα του «Γαλλική Δημοκρατία» σημειώνοντας: «...Επιδιώκει να ξαναγίνει ο εαυτός της, η μεγάλη πραγματική Ελλάδα, με την προσάρτηση στο βασίλειό της που με τόσο κόπο συγκροτήθηκε το 1830, της Θεσσαλίας, της Μακεδονίας, της Ηπείρου και της Κρήτης. Πιστεύουμε ότι αυτά τα δίκαια και νόμιμα αιτήματα πρέπει να εισακουσθούν». Ο ίδιος επισκέφτηκε την Ελλάδα για να διαπιστώσει, όπως έγραψε, ότι «ακόμη και στα πιο απομακρυσμένα χωριά υπήρχε καφενείο “Ο Γαμβέτας”».

Η ελληνική επίδραση στα γαλλικά πράγματα σημειώθηκε στις επιστήμες και στις τέχνες, κυρίως με την υιοθέτηση ελληνικών λέξεων στην κάθε είδους ορολογία τους αλλά και στην καθομιλουμένη (livre το βιβλίο αλλά bibliothèque η βιβλιοθήκη). Κι επειδή ολόκληρο τον 19^ο

αιώνα και το περισσότερο του 20ού η γαλλική γλώσσα ήταν «παγκόσμια», οι ελληνικές λέξεις πέρασαν και στα αγγλικά και γερμανικά.

Η σχέση αυτή συνεχίστηκε και μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο, με τους Γάλλους να υποστηρίζουν τις ελληνικές θέσεις σχεδόν σε όλα τα θέματα και σχεδόν όλους τους ηγέτες τους να επισκέπτονται την Ελλάδα. Με πρώτον τον ιδρυτή της 5^{ης} (σύγχρονης) Γαλλικής Δημοκρατίας, Κάρολο ντε Γκολ, ο οποίος φιλοξενήθηκε στην Αθήνα και την Θεσσαλονίκη τον Μάιο του 1963 και διαπίστωσε ότι οι Έλληνες ήταν καλά ντυμένοι και η αθλιότητα ανύπαρκτη.

Την ίδια χρονιά ήταν που ο Κωνσταντίνος Καραμανλής βρέθηκε αυτοεξόριστος στο Παρίσι κι έμεινε εκεί ως την πτώση της χούντας τον Ιούλιο του 1974. Κι όταν, στις 23 του μήνα, κλήθηκε να σχηματίσει την πρώτη μεταχουντική κυβέρνηση, ο πρόεδρος της Γαλλίας, Βαλερί Ζισκάρ ντ' Εστέν, ήταν που του διέθεσε το προεδρικό «Φάλκον» για το ταξίδι της επιστροφής του στην Αθήνα. Ο ίδιος ο ντ' Εστέν, ένα χρόνο αργότερα (Σεπτέμβριο 1975), επισκέφθηκε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, σε μια προσπάθεια να προωθήσει την ένταξη της Ελλάδας στην τότε ΕΟΚ. Οι Γάλλοι, άλλωστε, είχαν πρωτοστατήσει στο ξεπάγωμα (τον προηγούμενο Νοέμβριο) της συμφωνίας σύνδεσης που είχε παγώσει εξαιτίας της δικτατορίας. Πρώην πια πρόεδρος, ο Ζισκάρ ντ' Εστέν, σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «Λε Μοντ» (16.11.2011) διευκρίνισε:

«...Υπήρξαν τότε πολλές επιφυλάξεις από τους εταίρους μας. Η χώρα ήταν ανοργάνωτη, η δημοκρατία της δεν είχε ακόμη εδραιωθεί, δεν είχε κοινά σύνορα με κάποιο κράτος - μέλος. Πήρα την απόφαση, τονίζοντας ότι αυτό έπρεπε να γίνει για την ενίσχυση της δημοκρατίας. Και όπως είχα, την εποχή εκείνη, την εκ περιτροπής προεδρία της ΕΟΚ, υπέγραψα την πράξη ένταξης της Ελλάδας στην Κοινότητα, στις 28 Μαΐου 1979 στην Αθήνα. Η λογική αυτής της απόφασης ήταν καθαρά πολιτική. Ήταν αναγκαίο να υποστηριχθεί η Ελλάδα μετά την έξοδό της από τη δικτατορία. Αλλά είχε και μία συμβολική σημασία. Η δική μου παιδεία όπως και η παιδεία της γενιάς μου, είχε βάση την ιδέα ότι η δημοκρατία, η πολιτική, όλα αυτά προέρχονταν από τη χώρα αυτή. **Για μας, η Ελλάδα είναι συνώνυμη με τον πολιτισμό. Ως εκ τούτου, η ιδέα ότι θα έμενε έξω από την πόρτα της Ευρώπης ήταν αφόρητη**».

Ήταν η εποχή που κραυγάζαμε στους δρόμους «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ, το ίδιο συνδικάτο» και τα

μέτρα ασφαλείας, όταν οι Ευρωπαίοι ηγέτες κατέφθασαν για τις υπογραφές, έμοιαζαν πρωτόγνωρα. Σαράντα χρόνια αργότερα, το 2011, ο ίδιος άνθρωπος έλεγε ότι, ναι μεν καλώς μπήκαμε στην ΕΟΚ, όμως, κακώς μας δέχτηκαν στο ευρώ. Και υποστήριξε ότι μια προσωρινή έξοδος της Ελλάδας από το ευρώ θα έκανε καλό στη χώρα αλλά αυτή η λύση ουσιαστικά δεν συνέφερε τους πιστωτές της.

Κωνσταντίνος Καραμανλής (ως πρόεδρος της Δημοκρατίας) και Ζισκάρ ντ' Εστέν (ως πρώην πρόεδρος της Γαλλίας) είχαν πάψει να είναι πολιτικοί ηγέτες των χωρών τους στη δεκαετία του '80, όταν πια στη Γαλλία είχε ανατείλει το άστρο του Φρανσουά Μιτεράν και στην Ελλάδα του Ανδρέα Παπανδρέου. Οι δυο άνδρες ανέπτυξαν σχέσεις φιλίας και ο Μιτεράν επισκέφτηκε την Ελλάδα εννέα φορές. Με πρώτη επίσημη τον Σεπτέμβριο του 1982, όταν κυριάρχησαν στις συνομιλίες τα θέματα της οικονομίας και τα ελληνοτουρκικά. Ακόμα δυο επίσημες επισκέψεις στην Ελλάδα πραγματοποίησε ο Μιτεράν το 1984, ως προεδρεύων στην ΕΟΚ, με θέματα τα οικονομικά και την πορεία προς την ευρωπαϊκή ενοποίηση. Ήταν η χρονιά που πραγματοποιήθηκε στην Ελούντα της Κρήτης η συνάντηση Παπανδρέου – Μιτεράν – Καντάφι, με επίκεντρο τις γαλλολιβυκές διαφορές για το Τσαντ (κράτος στα νότια της Λιβύης).

Δυο φορές ήρθε στην Ελλάδα και ο πρόεδρος της Γαλλίας, Ζακ Σιράκ. Η πρώτη ήταν τον Απρίλιο του 2003, όταν με προεδρεύοντα της πια Ευρωπαϊκής Ένωσης τον Κώστα Σιμήτη, έγινε η επίσημη υποδοχή νέων μελών (ανάμεσά τους και η Κύπρος). Και η δεύτερη τον Ιούνιο της ίδιας χρονιάς, στα πλαίσια του άτυπου ευρωπαϊκού συμβουλίου (που μετατράπηκε στην πορεία σε κανονικό) στη Θεσσαλονίκη.

Ακολούθησε η επίσκεψη Σαρκοζί το 2008 με τις φρεγάτες και τη «νέα συμμαχία».

(protagon.gr, 19.2.2013)